

CHƯƠNG 2

Bích ngọc hộ thân đuổi ác ma

Điền Uyển Hoa chĩa Hoàng Điệp kiếm vào ngực y, hỏi Quan Sơn Nguyệt:

- Quan đại hiệp! Đại hiệp có phải muốn giết y không?

Quan Sơn Nguyệt chưng hững, ngậy người đáp:

- Ta đâu có ý muốn giết ai!

Trầm Quân Lượng liền kêu lên:

- Nói láo! Người bây giờ lại giả như người tốt, hỏi nãy người rượt theo ta...

Quan Sơn Nguyệt vừa tính mở miệng, Điền Uyển Hoa đã xen lời:

- Đã là Quan đại hiệp không muốn giết người, ta cũng bất tất phải ra tay nữa, nhưng Vạn Ma Sơn Trang đã không còn chỗ cho người đặt chân vào nữa, người mau cút đi!

Trầm Quân Lượng buồn bã thốt:

- Uyển Hoa, nàng đối với ta tuyệt tình như vậy...

Điền Uyển Hoa lãnh đạm nói:

- Họ Trầm kia, người nên minh bạch một điểm, ta đã quá khách khí với người rồi, tuy ta đã từng coi người là bằng hữu, nhưng người thật không xứng đáng làm bằng hữu của ta...

Trầm Quân Lượng lặng im, một hồi sau mới hỏi:

- Ta đã làm gì sai?

Điền Uyển Hoa cười nhạt một tiếng:

- Lúc người cùng Quan đại hiệp động thủ đã sử thủ đoạn gì? Tuy ta có nói qua Quan đại hiệp là địch nhân của ta, nhưng ý nghĩa của “địch” không giống với thường tình, chữ “địch” đó bao hàm ý sùng kính! Người vì để lừa gạt Quan đại hiệp buông lời thế thủ không ngờ đã sử tới thủ đoạn hèn hạ...

Sắc mặt Trầm Quân Lượng lại biến thành âm trầm, cười lạnh một tiếng:

- Điền Uyển Hoa, người không cần nói nữa, ta đã biết quá rõ rồi, từ khi gặp

mặt họ Quan, người đã muốn...

Điền Uyển Hoa cười nhạt:

- Không sai! Mỹ ngọc đặt kê đá thô, phân sánh ưu khuyết, người nếu có hiểu biết thì đã nên lui thoát từ sớm, tránh khỏi tự chuốc nhục...

Trầm Quân Lượng cười oán độc:

- Được! Điền Uyển Hoa! Ta thừa nhận người lợi hại, bất quá người cũng đừng tưởng Trầm Quân Lượng này bất thành khí, sẽ có một ngày ta sẽ làm cho người hối hận...

Mũi kiếm của Điền Uyển Hoa lại nhích tới một tấc, cơ hồ đã dè sát lên ngực y, trên mặt lại tràn ngập sát khí, thanh âm lãnh khốc:

- Cảm ơn người đã đề tỉnh ta, xem ra ta tất phải...

Trầm Quân Lượng cười nhạt, giơ tay nhẹ nhàng đẩy mũi kiếm của nàng ra:

- Điền Uyển Hoa! Ta rành người quá rồi, hiện tại bọn ta ai cũng không giết ai được, nếu không, người còn có thể chưa hạ thủ sao? Người thật đã xem ta ngu khờ quá...

Điền Uyển Hoa biến sắc, thét lớn:

- Quan đại hiệp, thả hổ về rừng...

Mặt Trầm Quân Lượng cũng biến sắc, tung nhún hai ba cái, thân người đã bắn ra ngoài xa, thấp thoáng ẩn hiện trên đầu tường, liền lạc mình đằng sau tường không còn thấy nữa!

Thân người Điền Uyển Hoa lại lắc lư qua lại, cả kiếm trong tay cũng cầm không vững nữa, “keng” một tiếng rơi xuống đất, máu tươi trong tay rỉ trào.

Ngọc Phương thất sắc, liền phóng tới trước đỡ nàng:

- Trang chủ, trang chủ làm sao vậy?

Điền Uyển Hoa dựa lên vai ả ho khù khụ, hỗn hển đáp:

- Không sao! Ta không tưởng được võ công của y lại tinh thâm đến trình độ đó, may là y không nhìn ra bí mật trên mình Quan đại hiệp, nếu không ta đã thảm rồi...

Quan Sơn Nguyệt hoang mang hỏi:

- Ta... trên mình ta có bí mật gì?

Điền Uyển Hoa thở hỗn hển nhỏ giọng:

- Đại hiệp hồi nãy làm sao mà tránh được chưởng của y?

Quan Sơn Nguyệt ngẩn ngơ:

- Ta cũng không biết! Một chưởng của y hoàn toàn không có chút kinh khí...

- Y hận đại hiệp thấu xương, làm sao có thể hạ thủ lưu tình cho được, nếu không có Bích Ngọc Phượng Hoàng trước ngực đại hiệp đã đón đỡ, giờ phút này e rằng đã sớm hồn du địa phủ rồi...

Quan Sơn Nguyệt chợt tỉnh ngộ, liền rút trong ngực ra bao vải bọc Bích Ngọc Phượng Hoàng cộm cộm.

Tháo bao vải ra, bên trong lại có một cái hộp gỗ nhỏ.

Lại mở hộp ra, liền thấy hào quang lạ thường bắn ra tứ phía, bày giữa tờ bông là một con phượng hoàng dùng bích ngọc điêu khắc thành màu thúy lục, kích cỡ không hơn hạt hồ đào!

Quan Sơn Nguyệt vì vật này mới bị quỷ thần sai khiến đến nơi đây, từ sau trận chiến sinh tử bên bờ sông, Bích Ngọc Phượng Hoàng luôn nằm bên mình chàng!

Nhưng chàng không nghĩ đến nó, cho nên cũng không mở ra xem, không ngờ vật bé xíu đó lại diệu dụng như vậy, phù trợ chàng thoát khỏi tai ách lần này!

Bất quá chàng còn chưa tin lắm, cầm cái hộp gỗ lên hỏi:

- Vật này có thể kháng chống lại chưởng lực sao?

Điền Uyển Hoa cười đáp:

- Đại hiệp đã tự mình trải qua, lẽ nào còn hoài nghi gì sao?

Quan Sơn Nguyệt lắc đầu:

- Ta thật không thể tin được!

Điền Uyển Hoa thở dài:

- Bích Ngọc Phượng Hoàng là một trong thiên hạ cửu đại kỳ trân, ngọc tính chí kiên, đeo trong mình, bất cứ ngoại lực nào cũng vô phương thương hại đến. Công lực của Trầm Quân Lượng đã đến mức hóa cảnh, cả tôi cũng không có cách bắt y, cho nên y yêu cầu động thủ với đại hiệp, tôi cũng vô phương ngăn trở, nhưng tôi biết trước ngực đại hiệp có mang Bích Ngọc Phượng Hoàng...

Quan Sơn Nguyệt ngạc nhiên:

- Nói như vậy, quy định mà trang chủ bắt y...

Điền Uyển Hoa cười:

- Phải! Tôi cố ý để ra những hạn chế kia, bắt y chỉ được hạ thủ khoảng lồng ngực của đại hiệp, bởi vì chỉ có chỗ đó đại hiệp mới không thể bị y đả thương...

Ngọc Phương cũng ô lên:

- Không trách gì trang chủ thấy Quan đại hiệp bị đánh trúng ngực mà vẫn không kinh hoảng, nguyên lai đã biết Quan đại hiệp có hộ thân từ sớm, đã biết y khó lòng không thể bỏ đi...

Điền Uyển Hoa cười thốt:

- Quan đại hiệp tấm lòng nhân hậu, làm sao có thể đuổi tận giết tuyệt được?

Quan Sơn Nguyệt nói:

- Lòng người khó dò, ta căn bản không biết Bích Ngọc Phương Hoàng có hiệu dụng gì, cũng đã quên vật đó đang nhét trước ngực, ta vì trúng một chưởng mà không bị thương cho nên nghĩ y đã hạ thủ lưu tình với ta, lại thấy mặt y bị ta đánh tới sưng vù như vậy, trong lòng cảm thấy có lỗi, muốn biểu lộ ý tứ xin lỗi với y.

Điền Uyển Hoa thở dài:

- Nói chuyện khách khí với hạng người ấy chỉ tự chuốc họa vào thân thôi...

Ngọc Phương cũng nói theo:

- Phải đó! Tỳ nữ đã có nói với trang chủ con người đó tâm địa bất chính mà...

Điền Uyển Hoa thở dài:

- Trước đây y nguyên không phải là như vậy, không biết sao lại càng lúc càng biến thành như vậy...

Ngọc Phương ngẫm nghĩ:

- Đều là vì Hồng...

Điền Uyển Hoa trầm sắc mặt, quát nhẹ:

- Bớt nói bậy lại đi! Người biết gì chứ!

Ngọc Phương quả nhiên không dám nói nữa, Tần Tử Minh lại bước tới hỏi:

- Thương thế của trang chủ có sao không?

Điền Uyển Hoa lắc lắc đầu:

- Không quan hệ gì! Ta phát kình chậm một bước, nếu không, một kiếm đó

nhất định đã giết chết y rồi, thật không tưởng được Phích Lịch Thần Quyền là do ta dạy cho y, thành tựu của y không ngờ cả ta cũng không đoán được!

Quan Sơn Nguyệt cảm kích thốt:

- Trang chủ vì cứu ta mới chậm một bước...

Ngọc Phương liếc xéo chàng một cái:

- Người còn nói nữa! Nếu không phải trang chủ đĩnh thân ra mặt, trừ mảng thịt trước ngực có Bích Ngọc Phượng Hoàng bảo toàn ra, mấy chỗ khác e rằng cả bóng dáng cũng không tìm thấy!

Quan Sơn Nguyệt bên bờ sông đã từng lãnh giáo sự lợi hại của Phích Lịch Thần Quyền, nghĩ tới tình hình hồi nãy quả thật cử tử nhất sinh, không khỏi xấu hổ cúi đầu.

Điền Uyển Hoa lại quắc mắt quát Ngọc Phương:

- A đầu đáng chết! Sao lại trách Quan đại hiệp như vậy chứ!

Ngọc Phương cười cười:

- Đó tuy không trách Quan đại hiệp được, nhưng trang chủ vì cứu Quan đại hiệp mà thụ thương, Quan đại hiệp cũng nên ra sức trợ giúp trang chủ liệu thương chứ...

Điền Uyển Hoa quắc mắt hét:

- Hồn hào, người muốn chết hả!

Ngọc Phương kinh hãi không dám mở miệng, Quan Sơn Nguyệt vội cung tay thốt:

- Quan mỗ nhờ ơn cứu mạng của trang chủ, suốt đời khó quên, nếu có thể trợ giúp được gì...

Điền Uyển Hoa thoáng đỏ mặt:

- Bất tất! Tôi chỉ vì chống thẳng uy lực của Phích Lịch Thần Quyền mà chân khí bị chấn động một chút, tĩnh dưỡng một thời gian tự nhiên sẽ khỏe lại!

Ngọc Phương vội vàng nói:

- Trang chủ! Trang chủ tĩnh dưỡng lần này tối thiểu cũng phải nửa năm, nếu trong thời gian đó Trầm Quân Lượng lại tìm đến, còn ai có thể đánh đuổi y đi...

Điền Uyển Hoa giận quát:

- Đánh không lại thì để y giết, người ở Vạn Ma Sơn Trang mà còn sợ chết

sao!

Ngọc Phương không dám mở miệng, Quan Sơn Nguyệt không thể không hỏi:

- Trang chủ quả thật phải tốn một thời gian lâu như vậy mới phục nguyên sao?

Điền Uyển Hoa đáp:

- Đại hiệp đừng nghe ả nói bậy, tình hình không nghiêm trọng như vậy đâu, hơn nữa mạch môn của Trầm Quân Lượng đã chịu một kiếm của tôi, ít nhất cũng cần nửa năm mới có thể phục hồi, tôi không sợ y tìm đến, bất quá vì để giúp tôi mau chóng bình phục một chút, muốn thỉnh đại hiệp cho mượn Bích Ngọc Phương Hoàng để dùng lần này!

Quan Sơn Nguyệt liền dâng hộp ngọc:

- Đây nguyên là vật của trang chủ.

Điền Uyển Hoa cười cười:

- Hiện tại nó đã là vật của đại hiệp rồi.

Quan Sơn Nguyệt lắc đầu lia lịa cự tuyệt, Điền Uyển Hoa lại nghiêm sắc mặt:

- Tôi ở bên bờ sông đã có nói qua với đại hiệp rằng trước khi chủ quyền Bích Ngọc Phương Hoàng còn chưa định, không được mở hộp ra nhìn. Điều đó có nguyên nhân của nó, bởi vì Bích Ngọc Phương Hoàng bản thân có một linh tính, ai nhìn thấy nó, người đó là chủ nhân của nó, linh khí thông cậ vào nhau, cho đến khi đại hiệp bỏ mình, thứ linh tính đó mới có thể tiêu tán, hiện tại ta chỉ có thể mượn nó để trị thương, bao nhiêu diệu dụng khác của nó chỉ có đại hiệp mới có thể phát huy đến tận cùng...

Quan Sơn Nguyệt gương tròn mắt, kinh ngạc thốt:

- Nói như vậy từ nay trở đi...

Điền Uyển Hoa đáp:

- Tuyệt đối không sai, nó là một trong chín kỳ trân, tự nhiên có lý do của nó, đại hiệp nếu chưa tin, sau này sẽ biết, trước mắt tôi có thể làm một chứng minh, mời đại hiệp theo tôi.

Nói xong, dựa vào vai Ngọc Phương đi trước, Quan Sơn Nguyệt cầm hộp gỗ đựng Bích Ngọc Phương Hoàng ngơ ngẩn theo sau!

Ngô Phụng cũng muốn đi theo bọn họ, Tần Tử Minh lại chặn nàng lại:

- Lệnh tôn đại nhân thụ thương khá nặng, cần người chăm sóc, người nên đi lo trị thương cho lệnh tôn, Quan đại hiệp còn ở lại vài ngày, người sẽ gặp lại hẳn thôi!

Ngô Phụng trên mặt có vẻ ai oán, không nói tiếng nào, theo lão đi ra!

Quan Sơn Nguyệt nghe lời nói của của Tần Tử Minh, trong lòng hơi bồn thần, nghĩ đến mình còn có rất nhiều chuyện phải làm, không thể đình hoãn lâu như vậy.

Hơn nữa mục đích chàng đến đây chủ yếu là vì giúp cha con Ngô Khẩu Thiên cùng Thương Nhân thoát khỏi tử vong, đồng thời cũng đương đầu chủ nhân Vạn Ma Sơn Trang. Hiện tại chàng đã biết nàng là Điền Uyển Hoa --- bao phiền lo đi tìm bọn Trương Thanh tựa hồ đều đã hoàn thành, chàng không còn lý do để hoãn lại ở đây nữa!

Nhưng chàng vừa nhìn thấy Điền Uyển Hoa trước mặt, thấy nàng bước đi nặng nề khốn khó, không biết sao trong lòng bất nhẫn không thể nói cáo từ!

Chậm chậm bước ra đình viện, đến mặt tiền của tòa cấm lâu, chủ bộc hai người đứng lại quay đầu đợi chàng, Quan Sơn Nguyệt chỉ còn nước bước tới gần!

Điền Uyển Hoa cười thốt:

- Quan đại hiệp! Tôi đi thay y phục, để Ngọc Phương ở lại chiêu đãi đại hiệp một hồi!

Nói xong cũng không đợi Quan Sơn Nguyệt hồi đáp, bước vào ốc trước.

Ngọc Phương lại cúi mình làm tư thế mời khách:

- Quan đại hiệp, mời!

Quan Sơn Nguyệt tiến vào ốc, liền thấy trước mắt một màu kim bích huy hoàng, cơ hồ khiến cho chàng hoa cả mắt. Chàng đã trải qua nhiều chuyện, chỗ từng đi qua cũng không ít, nhưng chưa từng thấy thứ hào hoa khí phái này.

Chàng nghĩ Quảng Hàn Cung nơi mẫu thân mình, Nguyệt Hoa phu nhân, trú ngụ cũng đã hào hoa quá rồi. Nhưng đem so sánh chỗ này với Quảng Hàn Cung, đơn giản có thể nói là Dao Trì tiên khuyết. Nghĩ đến đó, chàng không khỏi hé cười.

Chàng từng tham gia Long Hoa Hội, đó chỉ là một khu cùng sơn, đặc biệt là chỗ ở của bọn Lý Tắc Hồng, đơn giản giống như một cái chuồng heo!

Nếu nhất định phải nói tới Long Hoa Hội thì chỗ này mới xứng hợp!

Đồ trần thiết trong ốc toàn là châu ngọc sáng ngời, hà quang bảo khí, chàng

chưa bao giờ thấy qua, tự nhiên cũng không biết được danh xưng, nhưng biểu tình của chàng rất lãnh đạm!

Đó là vì bản tính an điềm đạm bạc trời sinh, tài phú đối với chàng mà nói tịnh không có giá trị, châu bảo trong mắt chàng cũng không trân quý gì hơn gạch ngói.

Ngọc Phương cười hỏi:

- Đại hiệp thấy chỗ này ra sao?

Quan Sơn Nguyệt hờ hững đáp:

- Quá hào hoa, ta cả đời chưa từng thấy chỗ nào giàu sang như vậy!

Ngọc Phương hơi kinh ngạc đối với sự lãnh đạm lãnh cảm của chàng:

- Đại hiệp quá khách khí rồi, đại hiệp đi khắp giang hồ, kiến thức rộng rãi...

Quan Sơn Nguyệt mỉm cười:

- Ta xông pha giang hồ đâu có phải đi làm cường đạo, người ta giao du cũng đều là người giang hồ quanh năm bốn ba, cơ hội đâu mà biết tới cảnh tượng hào hoa như vậy.

Ngọc Phương ngẩn người một hồi rồi mới thốt:

- Trang chủ từ khi góa bụa mới thu thập bớt đồ trưng bày ở đây, còn có biết bao nhiêu kỳ trân vì để tránh tức cảnh sinh tình mà đã cất giấu hết...

Quan Sơn Nguyệt giật mình, Ngọc Phương cười nói:

- Đại hiệp đừng cho là tỳ nữ nói láo chứ, giả như trang chủ đem hết đồ trân tàng bày ra, e rằng đại nội hoàng cung cũng không có đủ...

Quan Sơn Nguyệt lắc đầu:

- Ta không phải cảm thấy kỳ quái vì mấy vật này, ta chỉ là không biết trang chủ đã có chồng, càng không tưởng được nàng là quả phụ...

Ngọc Phương thốt:

- Đó có gì mà kỳ lạ, người lẽ nào không thấy trang phục của trang chủ sao? Trang chủ tuy mặc cẩm y, lại đều là màu sắc thanh khiết tố tịnh...

Nghe nói vậy, Quan Sơn Nguyệt cũng nhớ lại, lối trang sức phụ nhân của Điền Uyển Hoa tự nhiên đã chứng minh nàng là quả phụ, hơn nữa trang phục của nàng lệ mà không hoa, chính là màu áo cử tang, đồng thời búi tóc nàng không cài châu bảo trang sức gì, chỉ dùng một cây trâm gỗ đen, càng chứng tỏ thân phận

của nàng.

Chàng nghĩ một hồi mới hỏi:

- Chủ nhân của người...

Ngọc Phương cười:

- Chủ nhân của ta là trang chủ, ý của đại hiệp có phải hỏi về trượng phu của trang chủ không?

Quan Sơn Nguyệt liền đáp:

- Phải! Y là người nào vậy?

Ngọc Phương cười đáp:

- Đại hiệp nghĩ y là người ra sao?

Quan Sơn Nguyệt đáp:

- Bằng vào tài mạo võ công của trang chủ, trượng phu của nàng nhất định cũng là một nhân vật vĩ đại, chỉ là y sao lại chết sớm như vậy?

Ngọc Phương thốt:

- Người nào mà không phải chết! Đại hiệp có bao giờ thấy người nào bất tử chưa?

Quan Sơn Nguyệt lắc đầu:

- Ta không có ý đó, ta chỉ cảm thấy y không thể chết yếu như vậy.

Ngọc Phương cười:

- Chết yếu? Trên thế gian này có mấy ai sống thọ hơn y chứ, y sống đến một trăm bốn chục tuổi mới chết, lẽ nào đại hiệp còn cảm thấy y đoán mệnh sao?

Quan Sơn Nguyệt thất kinh:

- Một trăm bốn mươi tuổi...

Ngọc Phương nhoen cười:

- Kỳ thực phải nói là một trăm bốn mươi một tuổi, một ngày trước khi y chết chính là sinh nhật thứ một trăm bốn mươi, người sống lâu như vậy cũng chết được rồi mà...

Quan Sơn Nguyệt ngẩn người một hồi lâu mới thở dài một hơi:

- Chuyện đó... làm cho người ta khó tin quá!

Ngọc Phương háy chàng một cái:

- Người có võ công, chỉ cần không gặp tao ngộ ngoài ý liệu, sống hơn trăm tuổi là chuyện rất bình thường, có gì mà kỳ quái chứ, cứ nhìn đại hiệp mà xem, tương lai cũng có thể sống lâu như vậy...

Nói đến đó, sau ốc chọt có người tiếp lời:

- Quan đại hiệp tuyệt đối không sống lâu như vậy! Đại hiệp quá là không để ý lo lắng cho mình...

Quan Sơn Nguyệt giật mình ngẩng đầu, lại thấy Điền Uyển Hoa đã thay áo tơ hồng lợt, mặc quần lụa mỏng cùng màu, trên mặt cũng đánh một lớp phấn lợt lạt.

Mái tóc dài buông xõa không chải chuốt, chỉ dùng một vuông lụa búi giữ, càng làm tăng thần thái vũ my, khiến cho Quan Sơn Nguyệt không khỏi nhìn đến ngây ngẩn!

Ngọc Phương mặt mày kinh hoàng, Điền Uyển Hoa cười thốt:

- A đầu đáng chết kia, người gan thiệt, không ngờ sau lưng ta dám đàm luận mấy chuyện đó, may là hôm nay, nếu đổi lại là hôm qua, người có biết phải chịu phạt gì không?

Ngọc Phương ấp úng đáp:

- Trang chủ! Tỳ nữ không biết trang chủ lại ra mau như vậy!

Điền Uyển Hoa cười:

- Quan đại hiệp là tân khách, bắt người ta đợi lâu sao được, hôm nay coi như vận khí của người tốt đẹp, còn không mau xuống trừ phòng trở tài làm vài món khoản đãi Quan đại hiệp!

Ngọc Phương cúi mình:

- Dạ! Tỳ nữ đi liền!

Nói xong liền lui ra, Điền Uyển Hoa vọng nhìn theo lưng ả, cười thốt:

- A đầu đó thật lắm lời, nếu không phải vì tay nghề nấu nướng cao cường, tôi đâu thể nào tha chết cho nó, có mười cái mạng cũng không sống đến hôm nay...

Nói xong thấy Quan Sơn Nguyệt vẫn còn biến sắc, cười cười hỏi:

- Đại hiệp có phải thấy tôi xử trí với kẻ dưới quá nghiêm?

Quan Sơn Nguyệt liền đáp:

- Không! Ta chỉ là...

Nói tới đó, lại ấp úng không biết phải nói làm sao cho dễ nghe, Điền Uyển Hoa bật cười:

- Đại hiệp có phải cảm thấy kỳ quái sao tôi lại có chồng già như vậy?

Quan Sơn Nguyệt đỏ mặt, trong lòng chàng tuy có ý đó, nhưng đó là chuyện riêng tư của người ta, đòi Điền Uyển Hoa kể ra, chàng cảm thấy không coi được chút nào!

Điền Uyển Hoa lại thản nhiên cười xòa:

- Đó không có gì là đặc biệt, lúc tôi cưới tiên phu, không cảm thấy y già, hơn nữa trong thời gian năm năm ăn ở với nhau, bọn tôi đã hưởng thụ đủ lạc thú tối cao trên đời, chỉ tiếc y chết quá sớm. Giả như không phải vì tôi, y còn có thể sống vài chục năm nữa. Nhưng bởi tôi, y không ngờ đã đánh mất sinh mệnh bảo bối nhất, đánh đổi mười năm mạng sống với một năm ân ái, khiến cho tôi cảm thấy...

Nói đến đó, nàng bất chợt có vẻ bi thương, nhưng thần sắc khi nhìn Quan Sơn Nguyệt lại biến chuyển, mỉm cười nhẹ nhàng, hạ giọng thốt:

- Mấy lời lung tung đó, đại hiệp nhất định nghe không hiểu.

Quan Sơn Nguyệt không biết phải trả lời làm sao mới đúng, chàng quả thật nghe không hiểu, nhưng lại không tiện truy vấn, không muốn tổn tâm thăm dò bí mật của nhà người ta.

Điền Uyển Hoa lại thở dài một tiếng:

- Chuyện này thật khó mở miệng nói ra...

Quan Sơn Nguyệt liền thốt:

- Vậy trang chủ bất tất phải kể nữa!

Điền Uyển Hoa nghĩ ngợi một hồi, đột nhiên chớp chớp mắt:

- Không! Tôi nói ra là hơn, nếu không đại hiệp bắt minh bắt bạch, có thể nghĩ tôi là độc phụ mưu sát chồng mình, hơn nữa chuyện này tôi luôn luôn ôm giữ trong lòng, tôi cũng hy vọng nghe ý kiến của đại hiệp, làm tham khảo cho quyết định hành vi sau này, cái chết của tiên phu thật cũng có phần vì tôi...

Quan Sơn Nguyệt lại ngây người, Điền Uyển Hoa thở dài, từ từ kể:

- Vạn Ma Sơn Trang này nguyên là do tiên phu khai sáng, tiên phu là một nhân vật rất vĩ đại, y một thân võ công, lại còn tài trí siêu nhân, nhưng tư tưởng hành vi của y lại khác biệt với người thường. Y khinh ghét táng ác, lại không chịu

công khai nhập thế hành hiệp, cho nên mới nghĩ đến một phương pháp kỳ quái như vậy!

Quan Sơn Nguyệt không khỏi cảm thấy hứng thú hỏi liền:

- Phương pháp kỳ quái gì?

Điền Uyển Hoa cười đáp:

- Y thường ra ngoài, gặp mấy ác nhân làm chuyện bại hoại, liền bắt bọn chúng đem lên núi, thi hành một thứ cấm chế nghiêm khắc, đại hiệp nghĩ đã biết...

Quan Sơn Nguyệt gật gật đầu:

- Có phải dùng nước...

Điền Uyển Hoa đáp:

- Phải, y cho bọn chúng uống một thứ dược vật đặc thù, khiến cho bọn chúng không thể nhiễm nước, không thể uống nước, đồng thời đem bọn chúng câu cấm ở chỗ này làm lao dịch, coi như trừng phạt...

Quan Sơn Nguyệt lắc đầu:

- Không nhiễm nước còn có thể nói, không uống nước làm sao được...

Điền Uyển Hoa đáp:

- Tự nhiên phần nước cần thiết để duy trì sinh mệnh phải cấp cho bọn chúng, nhưng bọn chúng chỉ có thể đón nhận phần nước trong rượu để duy trì sinh mệnh.

Quan Sơn Nguyệt lại kinh ngạc:

- Uống rượu thay nước, càng uống càng khát...

Điền Uyển Hoa cười cười:

- Rượu không thể thay nước, nhưng trong rượu có hàm chứa nước, hơn nữa còn phải là thứ liệt tửu do bản trang đặc chế, phần nước đó mới không làm tổn thương sinh mệnh của bọn chúng. Đó là cách y khiến cho bọn ác nhân kia ai ai cũng ngoan ngoãn lưu lại trên núi, không dám đi ra ngoài hại người, cho nên tiên phu có dạy cho chúng võ công cũng không sợ chúng bỏ đi...

Quan Sơn Nguyệt lại nghĩ ngợi một hồi:

- Nhưng ta nhìn thấy bên bờ Trường Giang có vài người đã bỏ đi...

Điền Uyển Hoa mỉm cười:

- Mấy người đó là những người chuyên chưng cất rượu cho bản trang, bọn chúng học được phép chế rượu, nghĩ có thể bỏ trốn ra ngoài, không tưởng được ta

lại theo sau. Đám người đó ác tính nặng nề, đầu thế để dễ dàng đào thoát khỏi sự khống chế của bản trang như vậy, cho nên trốn không thoát, trái lại còn chết mau lẹ nữa...

Quan Sơn Nguyệt ngẫm nghĩ:

- Nàng nói bọn chúng là ác nhân, nhưng theo ta biết, trên thế gian ác nhân thật sự còn rất nhiều, sao trang chủ không đi chế phục hết bọn chúng?

Điền Uyển Hoa đáp:

- Đó cũng là ý của tiên phu, y nghĩ bọn ác nhân nổi danh, tự nhiên đám kẻ sĩ hiệp nghĩa khác sẽ đi thu thập bọn chúng, không cần bản trang lo tới nữa, cho nên y chuyên môn đi sưu bẫy những tên ác đồ không ai biết tới, bởi vì đám người đó làm ác không lộ mặt, đối với thế nhân đặc biệt độc hại, cho nên y chuyên chọn thứ người đó mà hạ thủ, cũng mới có thể bảo trì bí mật của bản trang một mực không bị tiết lộ ra...

Quan Sơn Nguyệt động dung:

- Tôn phu thật là người hữu tâm, đáng tiếng qua đời quá sớm, khiến cho ta không có duyên gặp mặt.

Điền Uyển Hoa thở dài một tiếng, sau đó mới nhỏ giọng:

- Bây giờ nói tới chuyện của tôi, tôi vốn là một cô nữ, mới mười lăm đã bị kẻ xấu làm hại, giết chết toàn gia tôi, lại muốn cưỡng chiếm thân thể tôi, may sao tiên phu gặp được, liền cứu tôi lên núi, truyền võ công cho tôi, dạy tôi rất nhiều thứ. Đến năm hai mươi, tôi tự động nguyện ý hiến thân chịu cưới...

Quan Sơn Nguyệt ồ lên một tiếng:

- Vậy lúc đó y...

Điền Uyển Hoa mau mắn tiếp lời:

- Lúc đó y đã một trăm ba mươi lăm tuổi, nhưng tôi không hiềm y già, nhìn dáng vẻ bề ngoài y giống như người ba chục...

Quan Sơn Nguyệt thở dài nhè nhẹ:

- Người nội công tu vi có thành tựu, bề ngoài không thấy già suy, nhưng người vẫn là máu thịt, tinh lực nhất định có ngày khô kiệt...

Điền Uyển Hoa mặt đỏ hồng:

- Không sai, chỉ tiếc tôi không hiểu biết đã bức bách y tàn hại cả sinh mệnh mình!

Quan Sơn Nguyệt không hiểu:

- Nói vậy là sao?

Điền Uyển Hoa mặt càng đỏ bừng:

- Y tuy chịu cưới tôi, nhưng chưa bao giờ thân cận với tôi...

Quan Sơn Nguyệt ồ lên một tiếng:

- Phải rồi, y có thể trứ nhan ích thọ, cũng nhờ vì chân nguyên không tiết ra, một khi gần nữ sắc, tu vi sẽ thất tán...

Điền Uyển Hoa trong mắt long lanh ánh lệ:

- Tôi lúc đó đối với chuyện luyện công cũng chỉ hiểu mù mờ, tuy nghe lời y giải thích, trong lòng lại không tin, cứ nghĩ y đang lừa gạt tôi, chê tôi nhan sắc không đẹp. Trên sơn trang mấy kẻ xấu dạng nào cũng có, có người dạy cho tôi một biện pháp, xông vào lúc y đang tĩnh tọa luyện công, len lén đến gần dụ hoặc y...

Quan Sơn Nguyệt vọng nhìn nàng:

- Bằng vào sắc đẹp của trang cử, lại xông tới lúc định lực của người ta bạc nhược nhất...

Điền Uyển Hoa càng thẫn thức:

- Phải, bọn tôi đã thành phu phụ thật sự, cũng chính từ đó y không còn cự tuyệt tôi nữa. Như vậy được ba bốn năm, tôi phát giác y già nua đặc biệt nhanh chóng, sang năm thứ năm, tuy y tìm đến tôi, tôi trái lại lại ghét bỏ y, thường tìm đủ lý do cự tuyệt y, chung quy khiến cho y uất ức quá mà chết...

Quan Sơn Nguyệt mặc nhiên không nói nên lời, Điền Uyển Hoa lại càng nức nở:

- Vốn là y đã đáp ứng làm phu phụ năm chục năm với tôi, kết quả mới có năm năm y đã qua đời. Mãi cho đến sau khi y chết, tôi mới biết ân ái một năm không ngờ đã lấy đi mười năm tuổi của y! Vậy là tôi đã giết chết y...

Quan Sơn Nguyệt thở dài:

- Người nào lại không chết, trang chủ bất tất phải buồn hối như vậy, ta nghĩ lúc y chết nhất định cảm thấy rất khoái lạc, bởi vì y đã không sống một cuộc đời vô ích, hơn nữa người có thể sống đến trăm tuổi như vậy, có mấy ai tạ thế mà không chút hối hận như y...

Điền Uyển Hoa lau nước mắt:

- Nhưng y nguyên có thể sống lâu hơn nữa!

Quan Sơn Nguyệt cười xòa:

- Hơn trăm năm trước đó của y có lẽ vẫn không bằng năm năm sau này.

Điền Uyển Hoa mục quang thoáng sáng lên, hỏi:

- Đại hiệp thật nghĩ như vậy sao?

Quan Sơn Nguyệt một lòng chỉ muốn an ủi nàng, không nuốt lời:

- Phải, tôn phu cả đời nghiên cứu thuật trường sinh, chung quy cũng biết không tránh khỏi cái chết, sao lại không hưởng thụ lạc thú của sinh mệnh, tình dục là bản năng của nhân tính, tự cưỡng chế lại nhân tính, cho dù có sống thọ hơn người ta cũng còn ý nghĩa gì nữa chứ...

Điền Uyển Hoa cúi đầu mặt tưởng:

- Nhưng cái năm cuối cùng đó tôi cũng đã đối xử không đúng với y! Tôi biết y lâm tử vẫn còn hận tôi, cho nên mới thiết lập Vong Hồn Hắc Ngục tam giới để làm khổ tôi...

Quan Sơn Nguyệt hơi ngạc nhiên:

- Vong Hồn tam giới là do tôn phu thiết lập?

Điền Uyển Hoa đáp:

- Phải, sang năm thứ năm, y bỗng dốc hết tâm tư thiết lập ra ba chặng Vong Hồn Hắc Ngục, lúc đó y biết mình đã gần chết...

Quan Sơn Nguyệt hỏi liền:

- Trang chủ nói làm khổ là sao?

Điền Uyển Hoa lại ửng hồng đôi má:

- Y sợ tôi cải giá, cho nên dựng lên Vong Hồn tam giới, nói nếu có người có thể xông qua tam giới, tôi mới có thể để ý tới người đó, nếu không thì tôi phải cả đời cô tịch.

Lúc nói trong mắt ẩn lộ tình ý vô hạn, Quan Sơn Nguyệt rung động trong lòng, ngấm ngấm cảm thấy có gì không hay, xem ra di ngôn của chồng nàng tất không phải chỉ như vậy!

Chàng đoán trong di ngôn nhất định có nói nếu có người có thể xông qua Vong Hồn tam giới, mới có thể là đối tượng cải giá của nàng, cho nên nàng mới quan hoài đối với mình như vậy.

Thậm chí cả lúc Trầm Quân Lượng muốn thi triển Phích Lịch Thần Quyền ám hại mình, nàng bất chấp tất cả liều mình xông tới chịu thương tích để cứu mình.

Đặc biệt là nàng vốn mặc áo trắng, biểu thị thân phận cư tang, giờ phút này lại đổi thành áo tơ hồng, rõ ràng muốn nói mình đã mãn tang kỳ!

Càng nghĩ, ý tứ của nàng càng minh hiển, trong lòng lại càng lo lắng thêm, muốn nói vài câu để ngăn chặn ý niệm của nàng, nhưng nàng lại chưa tỏ bày rõ ràng, làm sao mà mạo muội mở miệng như vậy được, cho nên chỉ còn nước im lặng không nói tiếng nào...

Điền Uyển Hoa lại cười cười hỏi:

- Quan đại hiệp, sao không nói gì hết vậy?

Quan Sơn Nguyệt ngẩng đầu lúng túng cười một tiếng:

- Ta thật không biết nên nói gì, chiếu theo lý mà nói, trang chủ cùng tôn phu tuổi tác sai biệt quá mức, y nếu thật lòng lo cho trang chủ thì không nên làm ra những hạn chế kia...

Điền Uyển Hoa cười cười:

- Đó cũng không thể trách y được, bởi vì y đã sáng hạ ra cả cơ nghiệp Vạn Ma Sơn Trang, không dễ gì tự nhiên tìm được người xứng hợp tiếp tục cai quản, y biết tôi tất không muốn đem cả cơ nghiệp này giao cho người khác, cho nên mới hạ ra quy định đó, giúp cho tôi có thể thoát thân...

Quan Sơn Nguyệt nghe một hồi lại không hiểu:

- Tôn phu đặt ra quy định làm sao?

Điền Uyển Hoa cười đáp:

- Y nói nếu có người có thể thông qua Vong Hồn đệ nhị giới, người đó có thể làm trợ thủ thứ hai của tôi, nhưng tôi tất phải đợi đến khi có người có thể thông qua đệ tam giới rồi mới có thể cải giá...

Quan Sơn Nguyệt ngẩn người:

- Vậy Trầm Quân Lượng có phải đã xứng hợp với điều kiện của tôn phu không?

Điền Uyển Hoa đỏ mặt:

- Cho nên tôi nói tiên phu của tôi gây phiền hà cho tôi mà, căn cứ theo quy định của y, tôi tất phải chịu cưới Trầm Quân Lượng, nhưng tôi thật không ưa y, vì vậy tôi muốn thỉnh cầu ý kiến của đại hiệp, giả như tôi không chiếu theo quy định

của trượng phu tôi, là đối không đúng với y, bởi vì tôi thật không muốn người đó, càng không muốn làm phiền đại hiệp...

Quan Sơn Nguyệt ngạc nhiên:

- Chuyện đó có quan hệ gì đến ta?

Điền Uyển Hoa đáp:

- Chiếu theo quy định của tiên phu, người có thể thông qua Vong Hồn tam giới sẽ được tuyển làm chủ nhân kế nhiệm Vạn Ma Sơn Trang, tôi nghĩ đại hiệp đối với nhiệm vụ đó không có hứng thú.

Mấy lời đó thật vượt ngoài ý liệu của Quan Sơn Nguyệt, nhưng chàng đã định tâm, bởi vì chàng phát hiện Điền Uyển Hoa tịnh không có ý buông rơi Vạn Ma Sơn Trang, hơn nữa mình cũng không muốn tiếp nhận Vạn Ma Sơn Trang này, liền cười thốt:

- Tôn phu lo lắng cũng hơi quá, trang chủ có nguyện ý cải giá hay không là chuyện của trang chủ, hà tất y phải lao tâm, hơn nữa ta quả thật không có hứng thú với chuyện đó.

Điền Uyển Hoa cười:

- Vậy là tôi đã yên tâm, hơn nữa cũng không còn coi đại hiệp như địch nữa, coi bạn coi địch nguyên là quy định của mình tôi, bởi vì tôi thật không muốn rời khỏi Vạn Ma Sơn Trang, cho nên đối với những ai muốn đoạt ngôi vị trang chủ từ trong tay tôi thì coi là địch, trước đây tôi thật cảm thấy rất buồn khổ vì quy định của tiên phu, nhưng sau khi gặp được đại hiệp...

Quan Sơn Nguyệt giật mình:

- Cho nên trang chủ đã giúp ta thuận lợi thông qua Vong Hồn đệ tam giới...

Điền Uyển Hoa cười:

- Đó là ý riêng của tôi, bởi vì tôi biết Quan đại hiệp không có hứng thú đối với Vạn Ma Sơn Trang, cho nên mới miễn trừ đi những trắc trở sau này, bất quá đại hiệp có thể ứng phó với Phong Nguyệt Trận Trượng của Hồng Phấn Lục Lộ cũng không phải là chuyện giản đơn, vì vậy tôi nghĩ tiên phu dưới lòng đất cũng không thể trách tôi thiên vị được...

Quan Sơn Nguyệt lúc đó mới thật sự an tâm, liền cười thốt:

- Đó là đương nhiên...

Điền Uyển Hoa lại nhỏ giọng:

- Bất quá đại hiệp đối với chuyện này nên giữ bí mật, đối với quy định của tiên phu, tôi một mực không nói cho Trầm Quân Lượng biết, nếu không tôi không thể không cưới y...

Quan Sơn Nguyệt cười lớn:

- Trang chủ xin cứ yên tâm, chuyện này ta tuyệt không nói cho người thứ ba biết, hôm nay trang chủ vẫn có thể an tâm ở đây cai quản Vạn Ma Sơn Trang...

Điền Uyển Hoa bật cười:

- Vậy hai người bọn ta cứ làm theo như vậy, dù sao thì tôi cũng đã hoàn toàn làm đúng theo quy định của tiên phu, ngoại trừ chuyện muốn tôi cải giá ra, tôi tịnh không phản lại ý muốn gì của y, cũng coi như là đã đối đúng với y.

Quan Sơn Nguyệt gật đầu:

- Tự nhiên là đã đối đúng với y, hơn nữa ta cảm thấy trang chủ nếu có ý tái giá cũng không nhất định phải nghe theo lời của tiên phu, ngoại trừ Trầm Quân Lượng ra, trang chủ có thể tìm một người xứng hợp đồng đạo cùng cai quản bản trang...

Điền Uyển Hoa lắc đầu:

- Chuyện cưới gả tôi đã quyết định đời này không nghĩ tới nữa, trên sự thật trừ tiên phu ra, tôi cũng không còn có thể động tâm đối với nam nhân thứ hai nào nữa...

Quan Sơn Nguyệt cảm thấy đề tài này bất tất phải nói tiếp nữa, liền hỏi:

- Trang chủ có phải đã nói muốn chứng minh một hiệu dụng của Bích Ngọc Phượng Hoàng cho ta xem không?

Điền Uyển Hoa cười đáp:

- Đúng, nãy giờ nói chuyện làm tôi quên đi, hiện tại chuyện gì cũng đã nói xong rồi, hơn nữa giữa bọn ta cũng đã có khế ước bí mật, khối đá nặng nề trong lòng tôi cuối cùng đã rơi xuống đất, hiện tại có thể nói lại về Bích Ngọc Phượng Hoàng. Đại hiệp có biết tại sao nó được liệt danh vào hàng thiên hạ cửu đại kỳ trân không?

Quan Sơn Nguyệt lắc đầu:

- Ta không biết gì về nó cả!

Điền Uyển Hoa nhoẻn cười:

- Bích Ngọc Phượng Hoàng do đệ nhất danh tượng thời Xuân Thu tổn chín

ngày rỗng dốc sức điêu trác thành, đeo trên mình có thể có mấy thứ hiệu dụng thần kỳ như ty tà, khử độc, ty hỏa, phân thủy, phòng thân, ngưng thần, dưỡng khí, liệu thương. Nhưng đặc tính thần kỳ nhất của nó là có thể hợp cùng thần khí của chủ nhân của nó thành một, bọn ta trước tiên có thể làm một thí nghiệm nhỏ, mời đại hiệp cầm nó ra...

----- o0o -----